

väg, bro och färja på landet borde öfvertagas af staten. Äfven denna motion afslogs af Riksdagen.

Med åberopande af hvad vi här samt till stöd för motionen nr 66 till 1909 års Riksdag anført, hemställes,

att Riksdagen behagade i skrifvelse till Kungl. Maj:t anhålla att Kungl. Maj:t täcktes låta utarbete och för Riksdagen framlägga förslag till att halfva kostnaden för underhållet af allmän väg, bro och färja på landet må öfvertagas af staten.

Stockholm den 27 januari 1910.

Carl L. Olausson.

Cornelius Olsson.

Herman Andersson.

Nr 128.

Af herr **Olausson**, om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående fria resor å statens järnvägar för värnpliktige vid permission.

Jämlikt hvad i lag och författningar därom närmare finnes föreskrifvet, äger värnpliktig att färdas afgiftsfritt å statens järnvägar dels vid inryckning till tjänstgöring för resa från hemorten till den plats, där densamma skall fullgöras, dels ock efter avslutad tjänstgöring för resan från öfningsplatsen hem. Förenämnda förmån får dock icke åtnjutas utöfver ofvan angifna fall. Det ligger då närmast till hands att tänka på de fall, när den värnpliktige under den tid, han är inkallad för att fullgöra sin värnplikt, önskar besöka sitt hem. En sådan resa, som den värnpliktige företager efter att hafva erhållit permission därtill,

får han i regel själf bekosta. Visserligen kan han i detta fall efter att hafva hos vederbörande därom gjort framställning få färdas å s. k. truppbiljett. Denna betingar som bekant ett pris af 1½ öre per bankilometer. Med en sådan beräkning kan i allmänhet en hemresa för den värnpliktige icke behöfva draga någon väsentligare kostnad. Detta gäller särskildt i de fall, där den plats, dit han blifvit kommenderad att fullgöra sin värnplikt, ej ligger alltför aflägsset från hans hemort. De utgifter, som äro förenade med en sådan resa, behöfva ej blifva större, än att de med ej alltför stor ekonomisk uppoffring af den värnpliktige kunna företagas. Där åter förhållandena äro sådana, att den värnpliktige af en eller annan anledning inkallats att fullgöra sin värnplikt å en ort, som ligger i en helt annan trakt än hans hemort, kunna sådana resor betinga pris, som äro så afsevärda i jämförelse med den värnpliktiges egna tillgångar, att han kanske drager sig för att under öfnings-tiden företaga någon hemresa. Jag vill i detta sammanhang särskildt fästa uppmärksamheten på befolkningen i min hemtrakt i bohuslänska skärgården. Uppfödd vid och från den tidigaste barndomen van att vistas på sjön är befolkningen i dessa trakter särdeles lämpad för att fullgöra sin värnplikt vid flottan. I sådana fall kommenderas den värnpliktige till någon af flottans stationer här i hufvudstaden eller i Karlskrona. En permissionsresa för värnpliktige, som äro från min hemtrakt, kostar i detta fall omkring femton kronor. Visserligen är denna utgift icke så stor, att en värnpliktig icke kan tillåta sig densamma. Dock representerar den en ganska stor utgift för personer, som kanske icke hafva någon annan inkomst än den obetydliga dag-aflöning, de åtnjuta i sin tjänstgöring. Nu kan invändas, att därest den värnpliktige icke anser sig hafva råd och tillgångar att företaga en sådan hemresa, han får afstå från tanken på en dylik. Visserligen, men hvarför skall man förmäna honom den glädjen att få afbryta sin långa ofta mycket ansträngande tjänstgöring med ett besök i sitt hem eller hos anförvandter.

Att mot ett införande af fribiljetter å statens järnvägar i ofvanberörda hänseende komma med den invändningen, att därest en sådan förmån vore medgifven, den värnpliktige skulle missbruka den honom tillkommande rätten att erhålla permission för hemresa — en dylik invändning får icke anses hafva någon afgörande betydelse, då bestämmelser ju kunna införas gående ut på att blott ett visst antal dylika fria resor tillåtas.

Under hänvisning till hvad jag sålunda här ofvan anført, vågar jag föreslå,

att Riksdagen vill i skrifvelse hos Kungl Maj:t anhålla, det Kungl. Maj:t täcktes vidtaga åtgärder i syfte att värnpliktig måtte berättigas att under öfnings-tid få afgiftsfritt färdas å statens järnvägar för permis-sionsresa.

Stockholm den 27 januari 1910.

Carl L. Olausson.

I motionen instämma:

C. Wallentin.

Oscar N. Olsson.

Herm. Carlson.

Anders Olsson.

A. Henrikson.

Cornelius Olsson.

A. C. Gunnarsson.

Nr 129.

Af herrar **Olausson** och **Wallentin**, om skrifvelse till Kungl. Maj:t angående revision af lagen om rätt till fiske.

Bland fiskarebefolkningen inom Göteborgs och Bohus län har under en följd af år rådt missnöje med nu gällande lag om rätt till fiske af den 27 juni 1896, och detta missnöje har på senaste tiden blifvit allt starkare. Fiskarena klaga öfver, att strandägarna allt mera börjat förbjuda dem att idka fiske invid stränderna. Därtill kommer, att nämnda lag i flera fall är affattad i sådana ordalag, att den ofta gifver anledning till olika tolkning och däraf framkallas slitningar mellan fiskare och strandägare.

Undertecknade anse denna fråga vara af stor betydelse för fiskeri-näringen på västkusten och vill därför till Riksdagen göra följande fram-ställning.